

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET ENGELENHUIS

Toneelspel in elf scènes,
gebaseerd op het gelijknamige boek van Dirk Bracke

door

Davy Leers & Gunther Ceuppens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.3066

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET ENGELENHUIS* op te voeren moet de naam van auteur *DAVY LEERS & GUNTHER CEUPPENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/008
ISBN 978-90-385-11368

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Davy Leers, Gunther Ceuppens & Dirk Bracke
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(15 à 27 spelers)

BO :
STEFFIE :
YASMIEN :
JENNEFER :
CAROLINE :
TONY :
VINCENT :
PIERRE :
LAURE :
MELISSA :
THARIF :
FATIMA :
VERA :
WOUTER :
SARAH :
MOEDER VAN BO :
WESLEY, BROER VAN BO :
RINUS, VRIEND VAN DE MOEDER VAN STEFFIE :
WALTER, VADER VAN YASMIEN :
MENEER WOLTENS :
JOLANDA, ZIJN DOCHTER :
AGENT :
AGENTE :
OBER :
BUTLER :
HENRI :
PAUL :

EVENTUEEL FIGURATIE

(Dubbelrollen zijn mogelijk)

DECOR

Er wordt globaal gewerkt met een vast decor. Op het hoofdpodium staat centraal een groot bed. Het bed is bedekt met een wit onderlaken en een glanzend rood satijnen bovenlaken. Zo kan men van rood (buiten de instelling) naar wit (in de instelling) switchen. Kant cour staan twee tafeltjes met 2 à 3 stoelen en een toog achteraan. Dit kan gebruikt worden voor volgende locaties: de instelling, de keuken bij Bo thuis, het terras van Brasserie de la Poste, McDonalds, Cour Sint-Georges en de suite van Pierre. Achteraan zien we een wit projectiedoek dat ook kan dienen als schaduwspel. Verder is het podium omringd met zwarte theaterdoeken.

KORTE INHOUD

Bo is een meisje van veertien jaar. Ze koopt kleren in een goedkope winkel omdat haar ouders het niet breed hebben. Ze schaamt zich hiervoor. Ze kijkt op naar een rijke vriendin die dure kleren en spullen koopt. Tot ze opeens dat meisje in een café ziet zitten met een volwassen man. Verbijsterd kijkt ze hoe ze de man op de mond kust. Die man kan haar vader toch niet zijn? Een paar dagen later spreekt ze het meisje hierover aan, die vertelt haar geheim.

Ze flirt en gaat uit met mannen en daar krijgt ze geld voor in de plaats. Bo wil dit ook. Het meisje regelt een afspraak met Tony, de man die voor de klanten zorgt. Meteen krijgt Bo nieuwe, dure kleren. Haar eerste afspraakje bevalt haar meteen, de man is vriendelijk en niet onknop. Er volgen er alsmaar meer en ze belandt hierdoor in een jeugdinstelling in Beernem. Daar ontmoet ze Steffie, een junk, en Yasmien, een lesbienne. Ze worden alledrie beste vriendinnen. Op de dag dat de meisjes vrijkomen, besluiten ze eens af te spreken om de bloemetjes buiten te zetten maar het duurt niet lang of Steffie belandt met Bo terug in de instelling. De twee zijn niet van plan het hierbij te laten. Tot het escaleert...

Er wordt in dit theaterstuk gebruik gemaakt van flashbacks tussen de instelling enerzijds en de gebeurtenissen erbuiten anderzijds.

PROLOOG

(Intromuziek)

BO : *(pauzeert, steekt een sigaret op en kijkt al starend naar het publiek. Mimeert het gapende publiek)* Naar waar zitten jullie te gapen? *(provoceert)* Als je mijn gezelschap wil, kost je dat 200 euro. En euhm...voor 500 euro is het all inclusive. Wat? Heb ik iets van jullie aan?

Ik weet wel wat jullie denken en ik trek er mij geen reet van aan. Jullie begrijpen mij niet. Jullie begrijpen niet wat ik elke dag moest doorstaan. Jullie begrijpen niet in wat voor wereld ik moest leven. Jullie hebben het makkelijk met je luxewoningen, zwembaden, rijkelijk eten en appartementen aan zee. Ik had geen rosse cent. Versta je me? Geen halve euro!

Mijn leven spreekt niet voor zich, mijn leven was klote. Stront. Shit. Punt.

De meeste mensen denken: daar loopt de slet. Ze kleedt zich als een hoer. Wel, ik ben geen hoer! Ik ben een escortgirl. Daar is een groot verschil tussen. Ik vergezel enkel de rijkere society en dat maakt mij per slot van rekening ook rijk. Ik heb klasse en dat heeft een hoer helemaal niet. Die doet het met om het even wie en waar voor een zacht prijsje. Moi, je m'appelle Bo. Klasse en schoonheid verenigd in één naam. Het was dat of heel de dag rondlopen in een T-shirt van de Wibra om telkens weer vernederd of gepest te worden op school. Maar eens je geld hebt, gaat er een totaal nieuwe wereld open.

Een wereld die ik wil, een wereld waarin ik mezelf goed kan voelen. Dat is het enige wat ik wil...

(Ze wordt meegenomen door twee personeelsleden van de instelling)

TAFEREEL 1: DE RODE FASE

(Er kan met de belichting de nadruk gelegd worden op de zijmuren door deze

te belichten met de kleur van deze fase. In de instelling wordt ook voornamelijk de kleur wit ingeschakeld. (bed, kledij van de spelers, ...) Duister. Spot aan. Op het tafeltje staan potjes. Er ligt ook geld. Op het bed liggen een verleidelijk topje, een kuitlange splitrok, een BH en een onderbroek. Bo in het midden, in de spot. Ze heeft een wijd, allesverhullend nachthemd aan en enkele slippers. Ze kijkt onzeker rond. Dan stapt ze naar een muur en leest wat erop staat.)

BO : I want my freedom... Ik wil hier weg... Jenny is een hoer... Beernem, I hate you!

... Pas op voor mevrouw Vera... (Opeens krijgt ze de potjes in het oog. Ze neemt er een en wil haar nachthemd omhoog schuiven, maar dan kijkt ze plots naar het publiek.) Shit! Gluurders. (ze laat meteen haar hemd los. Ze kijkt rond, maar kan nergens zitten zonder dat het publiek haar ziet. Dan buigt ze maar voorover en probeert ze onhandig onder het nachthemd in het potje te plassen. Roept) Shit! Ik wil mijn handen wassen. (Ze toont haar natte hand aan het publiek.) En die tent, of hoe noemen jullie zo'n broek, is ook nat. (korte stilte) Zijn jullie doof? Ik heb me bezeikt.

(Na een tijdje horen we een slot dat opengaat. Licht aan. Vera komt binnen.)

VERA : Hier. (Bo krijgt een washandje en een bekertje met wat toiletpulpetjes. Ze neemt het potje aan. Ze is er wat vies van.) Da's om te controleren of je onder invloed van drugs bent.

BO : Ik heb nog nooit iets gebruikt.

(Vera negeert haar en gaat naar het bed. Dan neemt ze de kleren vast.)

VERA : Mooi. Nu dit nog. (Ze toont Bo de onderbroek.)

BO : Moet ik die omaonderbroek aantrekken?

VERA : Wat mij betreft, loop je in je blote kont. Of had je misschien de laatste creaties van Dior verwacht? (Bo twijfelt.) Vooruit. We hebben niet de hele dag de tijd.

BO : *(doet haar string uit van onder het nachtkleed. Daarna doet ze de omaonderbroek aan.)* Mag ik mijn gsm bij me houden? Ik wil mijn vriend bellen.

VERA : Sorry. Alle persoonlijke bezittingen moet je afgeven. Alleen geld en sigaretten mag je houden. Ik raad je echter aan om je geld aan ons te geven. We bewaren het dan veilig in een brandkast. Anders wordt het misschien gepikt. Je krijgt toch voldoende zakgeld om sigaretten en snoep te kopen.

(Bo geeft haar het geld. Vera telt het.)

2365 euro. Luister nu. Dit is voor een tijdje je thuis. Als je je goed gedraagt, mag je na vier dagen naar de blauwe fase. Dan ben je niet meer zo eenzaam en dan mag je een wit T-shirt en joggingpak aan. Over een halfuurtje kun je je eten ophalen.

BO : Maar ze hebben mijn horloge afgenomen, *(ze leest de naam op de kleding van Vera)* ... Vera. Hoe kan ik dan...

VERA : *(scherp)* Voor jou ben ik mevrouw Vera. Ik roep je wel.

(Vera gaat weg. Licht uit, behalve een spot op Bo gericht. Die staat er wat onwennig. Licht uit.)

(OVERGANG)

(De meisjes van de instelling zitten en staan wat door elkaar over heel het podium. Bo komt binnen met Vera.)

VERA: Kijk, daar neem je een dienblad en dan schep je je middagmaal maar op.

(Vera gaat weg. Bo kijkt onwennig rond en doet dan wat Vera haar zei. Meteen na Bo komt er een meisje aanschuiven.)

YASMIEN : Je eerste dag in Beernem?

BO : Ja.

YASMIEN : Rode fase. Dat is shit. Dan mag je maar drie sigaretten roken. Ik ben Yasmien. Hoe heet jij?

BO : Bo.

YASMIEN : Gewoon Bo?

BO : Ja. Twee letters. *(Ondertussen gaan ze zitten aan het tafeltje en beginnen ze te eten.)*

YASMIEN : Waarom ben je hier? Kwam je van een feestje? Je was nogal bijzonder gekleed. Ik vond je echt heel sexy.

(Bo kijkt haar vragend aan.)

Ik was net het toilet aan het dweilen toen je binnenkwam.

BO : Ik vertel je nog wel waarom ik hier ben. Ben jij hier al lang?

YASMIEN : *(fier)* Ik zit in de blauwe fase. Het is al de derde keer dat ik in Beernem ben.

BO : Waarom?

YASMIEN : Omdat we thuis altijd ruzie hadden, stopte mijn vader me in een centrum, maar daar zat ik op een keer de dokter met een schaar achter zijn vodden. Die vent bleef maar zeuren over de relatie met mijn vader tot ik het kotsbeu was.

BO : Ik moet opruimen.

YASMIEN : We zien elkaar nog wel. Als er wat is, dan kom je maar naar mij.

(Steffie verschijnt plots met Vera op het podium.)

Zij is hier ook sinds vanochtend. *(Ze schudt haar hoofd naar Steffie.)*

BO : Waarom is ze hier?

YASMIEN : Ik weet het niet. Met zulke oogwallen gok ik op drugs. Misschien dealt ze.

(Steffie durft niemand aan te kijken.. Ze wordt door Vera op een stoel gezet.)

Ik vind jou veel knapper. *(Knipoogt.)* Tot later. *(vertrekt)*

BO : *(ruimt op)* Mag ik nu roken?

VERA : Sorry, de eerste dag wordt er niet geroekt. *(verdwijnt van het podium)*

(Steffie rilt. Bo merkt haar op.)

BO : Hoi, ik ben Bo.

STEFFIE : Ik ben Steffie. *(Ze heeft haar armen gekruist en kijkt soms over de schouders van Bo. Ze is onrustig en rilt.)* Ik houd dit geen vier dagen vol. Gelukkig mag ik nu een sigaret roken. *(hoest.)*

BO : Je mag nu niet roken. De eerste dag niet.

VERA : *(Roept van achter het podium)* Jullie mogen niet zo lang met elkaar praten.

STEFFIE : *(Schreeuwt.)* Ik word hier gek! *(Dan schuurt ze verward met haar handen over haar dijen en buik, alsof het hevig jeukt.)*

VERA : *(verschijnt.)* Rustig maar. Je kunt in het bureau 'Tranxene' vragen. Dat helpt om het afkicken onder controle te krijgen. Kom maar mee.

(Vera neemt Steffie bij de arm en gaat het podium af. Bo kijkt hen eenzaam na.)

ZWART

(Licht aan. Steffie en Bo staan te roken. Yasmien komt op en wil mee roken.)

YASMIEN : *(Tegen Bo, niet verrast)* Hé, ben je hier ook? Dat is toevallig. En? Hoe was je eerste nacht in Beernem?

BO : Ik heb wel goed geslapen.

(Ze roken wat voort. Yasmien bekijkt Steffie een tijdje.)

YASMIEN : Ben jij een posser? *(tegen Steffie)*

STEFFIE : Een wat?

YASMIEN : Een posser. P.O.S. Problematische OpvoedingsSituatie. Iemand met problemen thuis. Een moeder die aan de drugs is, misschien een vader die zijn poten niet kan thuishouden of zo.

(Steffie zakt wat in elkaar en schudt haar hoofd.)

Dan ben je een moffer. Als Misdrijf Omschreven Feiten. Wat heb je uitgehaald? Diefstal? Dealen? Inbraak?

(het hoofd van Steffie zakt nog dieper)

Maakt niet uit, meisje. Iedereen heeft wel een reden om naar Beernem te komen.

BO : Mogen we hier wel met drie zijn?

YASMIEN : Pfff, maakt niks uit. Ze stoppen ons echt niet in de isoleercel omdat we toevallig samen in het rokerslokaal zitten. En een plateauke kunnen ze ons ook niet laten maken.

BO : Een plateauke?

YASMIEN : Ken je dat niet? Het is een straf in de leefgroepen. Je moet dan op je kamer eten. Het ergste is dat je daar moet blijven zodat je 's avonds niet kunt roken.

(Steffie vertrekt zachtjes. Bo gaat zitten. Er is genoeg plaats, maar Yasmien gaat vlak naast haar zitten.)

Ik wil je gewoon wat gezelschap houden. Je moet nog twee dagen alleen op je kamer zitten. Je wordt bijna gek als je niet af en toe met iemand kunt praten.

BO : Ik vind het erg lief van je.

(Yasmien slaat haar arm rond de schouder van Bo en drukt haar bemoedigend tegen zich aan.)

Spijtig, maar ik moet naar mijn kamer.

YASMIEN : Heb je geen zin in een tweede sigaret? *(ze houdt uitnodigend haar pakje voor Bo's neus)*

BO : En vuur?

YASMIEN : Hiermee kun je ze toch aansteken? *(houdt haar brandende sigaret voor)*

BO : *(kijkt uit het zaaltje en ziet niemand)* Goed dan. *(Ze gaat naast Yasmien zitten en steekt een sigaret tussen haar lippen.)*

YASMIEN : Het lukt beter als ik aan de sigaret trek. Dan gloeit de punt meer.

(Hun neuzen raken elkaar als ze de sigaret aansteken. Yasmien houdt Bo's hand vast.)

Heb je de strips en boeken al teruggebracht? Dat moet voor het ontbijt gebeuren.

BO : Ik lees geen boeken *(schouderophalend)*.

YASMIEN : Dat denk je maar. Als je een tijd alleen op je kamer zit, zul je maar al te graag boeken lezen. Er ligt een lijstje op je kamer om boeken en strips te kiezen. Die kun je dan aan een opvoeder vragen.

BO : Ik moet nog douchen.

YASMIEN : Dat duurt maar even. Zeker als mevrouw Vera toezicht heeft. Je draait de deur van de douche achter je vast en na vijf minuten klopt ze weer op de deur: "Duurt het nog lang?" *(Ze bootst de stem van Vera na. Bo moet lachen.)* Nee, bekijk jij het lijstje maar. 'Zij en haar' van Bracke, dat is een goed boek. *(Speels laat ze haar vingertoppen op de dij van Bo rondtrippelen)*

VERA : *(roept van achter het podium.)* Duurt het nog lang?

(De meisjes giechelen.)

ZWART

(Muziek)

TAFEREEL 2: HET VERHAAL VAN BO

(Kant jardin. Bo komt met Wibrazakje op waarin zich een geel topje met spaghettibandjes en een gewaagd rokje bevindt.)

JENNEFER : Bo!

(Bo schrikt op en probeert haar Wibrazakje te verbergen)

Ik zag je toevallig. Zal ik je een lift geven?

BO : Een lift?

JENNEFER : Ja, ik moet nog... *(haar gsm rinkelt en ze neemt op)* Ja. Vanavond al? Oké, ik zal ervoor zorgen dat ik er ben. Tot straks! *(tegen Bo)* Je kan gerust meerijden, hoor. Ik moet enkel nog vlug in de Benettonwinkel zijn. Een broek halen. Het duurt niet lang, want ik weet precies welke ik moet hebben.

BO : Nee, liever niet. Ik wil nog wat in de Veldstraat rondlopen. Ik ben op zoek naar een jasje om op een jeansbroek te dragen. Misschien dat ik bij Mexx wat vind.

JENNEFER : Zoals je wilt.

(Kant cour. Bij Bo thuis.)

BO : Dag, ma.

MA : Was het duur?

BO : Niet eens drie euro.

WESLEY : *(neemt topje af)* Zo bloot? De jongens zullen nogal geilen.

(Bo neemt het terug)

MA : Neem jij het brood? Dan kunnen we vlug wat eten voor ik vertrek. Er ligt nog hesp in de ijskast. Wesley, leg die gameboy nu eens weg en eet. Ik moet bijna vertrekken. Wesley!

(Wesley legt zijn gameboy naast zijn bord)

BO : *(neemt gameboy)* Hé, dat is een nieuw spelletje! Waarom heeft Wesley dat gekregen?

MA : Het was al zolang geleden. En hij heeft vijf euro van zijn spaarcenten betaald.

BO : Mooi is dat! Ik krijg vijf euro om een topje te kopen en Wesley mag spelletjes kopen van twintig euro. Hij krijgt altijd veel meer dan ik. Ik krijg nooit iets degelijks. Mijn broeken zijn al eeuwenoud. Ik kan ze binnenkort doneren aan één of ander museum.

MA : Je overdrijft.

BO : Dat is niet waar.

MA : Twee maanden geleden heb je die paarse fluwelen broek nog gekocht.

BO : Ja, in de Wibra...

MA : Ik moet weg, jij moet zeker nog leren, Bo.

(Wesley rukt de gameboy uit Bo's handen en daaropvolgend belandt het in moeders handen)

En jij ook! Ruim je de tafel nog af, Bo? Ik zal vannacht wel afwassen.

(Wesley af. Bo past misnoegd het topje. Ze hoort van ver weg muziek die steeds

luider doordringt. Ondertussen komen feestbeesten het podium op. Stilaan verandert haar gemoed en vrolijk begint ze mee te feesten.)

(Muziek)

(Gentse feesten. Het podium is nu gevuld met figuranten en de muziek klinkt verder op de achtergrond. Het centrale bed kan hier dienst doen als platform voor dj, dansers en feestbeesten.)

CAROLINE : *(pronkt met een halskettinkje)* Het is toch mooi, vind je niet?

BO : Ja.

CAROLINE : Wanneer ga je op vakantie?

BO : We zijn meteen na de examens vertrokken. Drie weken kriskras door Italië.

CAROLINE : Viel het mee?

BO : Echt cool! En 's avonds mocht ik altijd op mijn eentje uitgaan. Wanneer vertrek jij?

CAROLINE : Morgen. Na het optreden van Clouseau ga ik direct naar huis, want de wekker loopt om zes uur af.

BO : Morgen al? Dan moet ik de rest van de Gentse Feesten alleen doorbrengen?

CAROLINE : Tja, ik kan er toch ook niets aan doen dat mijn ouders die vakantie zo gepland hebben. Hey, kijk! Jennefer!

BO : Waar is ze? Ik zie haar niet.

CAROLINE : Daar! Bij de deur van dat restaurant.

(Jennefer staat ongeduldig kant cour te wachten en kijkt naar opzij, alsof ze op iemand wacht. Even later komt een man naar haar toe. Caroline en Bo bekijken het van op een afstand.)

CAROLINE : Zo'n chic restaurant. En Jennefer eet daar... Misschien was ze jarig en heeft haar vader haar voor een etentje meegenomen?

BO : Hij is haar vader niet. Trouwens, vaders doen zoïets niet. Zou jouw vader je in je eentje meenemen naar zo'n restaurant?

CAROLINE : Nee. Misschien is het dan haar nonkel?

BO : Misschien...

(De man slaat zijn arm om Jennefer.)

CAROLINE : Kijk!

BO : Nee, zo doet een nonkel niet.

CAROLINE : Ik begrijp er niets van. Die vent is minstens veertig jaar oud en het lijkt haar lief wel.

BO : Sommige meisjes vallen nu eenmaal op oudere mannen.

(De muziek klinkt terug luider door en de menigte feest verder.)

(De tijd wordt doorgespoeld. Het is zondag. De laatste dag van de Gentse feesten. Er bevinden zich nog maar enkele figuranten, dronken op de achtergrond.)

BO : *(op de grond)* Hmm. Als alle wolken voorbijgeschoven zijn, zou er dan een einde aan de hemel komen?

JENNEFER : Al moe?

BO : Jennefer!

JENNEFER : In je eentje op stap?

BO : Ja.

JENNEFER : Ik ook. Het is bijna zeven uur. Ik heb wel zin in een hamburger. Jij ook?

BO : Nee, liever niet.

JENNEFER : Komaan, ik vind het maar niks om alleen te eten. Ik trakteer en ik wil geen "nee" horen.

BO : Waar staat jouw scooter eigenlijk? Het is toch gevaarlijk om die steeds ergens

achter te laten.

JENNEFER : Ik heb hem dit keer thuis gelaten. Met die drukte heb ik meer last dan plezier van dat ding. Ik ben met de taxi gekomen.

BO : Ah ja, natuurlijk.

JENNEFER : Kom, houd hier plaats en ik zal vlug wat halen. Wat wil je?

BO : Gewoon een hamburger.

JENNEFER : Alleen maar een hamburger?

BO : Och, breng maar iets mee. Het is me om het even.

(Jennefer vertrekt – lichtverandering - en komt even later terug met de hamburgers.)

JENNEFER : Ik heb zomaar wat meegebracht, kies maar.

BO : Mag ik die chickenburger?

JENNEFER : Oké.

BO : Je hebt een mooi truitje aan. Het staat je goed.

JENNEFER : Vind je? Ik heb het gisteren gekocht bij Mexx.

BO : Je bent eigenlijk altijd tof gekleed. Krijg je veel zakgeld?

JENNEFER : *(kijkt eerst rond en fluistert dan)* Ik heb een bijverdienste.

BO : Help je in de weekends bij een bakker of zo?

JENNEFER : Nee, dat niet *(lacht)*. Kun je zwijgen?

(Bo knikt, Jennefer kijkt nog eens rond)

Ik houd mannen gezelschap. Maar geen gewone mannen. Rijke mannen, zakenmensen, diplomaten en zo.

BO : Je gaat met hen eten?

JENNEFER : Dat gebeurt, ja. Soms hou ik hen gezelschap op een feestje of uitstap. Het kan van alles zijn. Soms zijn het vreemdelingen die maar even in België blijven en die niet graag alleen blijven. Het betaalt goed. Heel goed zelfs...

BO : En je hoeft alleen maar met hen mee te gaan?

JENNEFER : Kijk. *(ze veegt met een papieren zakdoekje haar mond af)* Dat zou je nu niet mogen overkomen als je met zo iemand op stap gaat. Die mensen verwachten dat je fatsoenlijk kunt eten. Tenslotte kom je met hen op plaatsen waar ook andere zakenmensen zijn. Je hoort je wereld te kennen. Ze willen fier op je zijn. Ze willen dat de anderen jaloers zijn omdat zij zo'n jonge, mooie, stijlvolle vriendin hebben.

BO : Verdien je daar veel mee?

JENNEFER : Ik krijg tweehonderd euro om mee naar een feestje te gaan. En dan is er nog het feestje zelf natuurlijk. Soms is het met kreeft en champagne en die dingen. Je mag wel niet vergeten dat je er enkel bent om die man gezelschap te houden. Je moet aanvoelen wanneer je moet praten en vooral wanneer je moet zwijgen. *(ze buigt voorover en voelt aan de stof van Bo's topje)* En je moet er prima uitzien.

BO : Denk je dat ze nog iemand kunnen gebruiken?

JENNEFER : *(kijkt dromerig weg)* Zou je dat graag doen?

BO : Ik denk het wel.

JENNEFER : Ik weet niet of ze nog iemand kunnen gebruiken. Misschien... Heb je een gsm? *(ze tikt Bo's nummer in haar gsm)* Misschien wordt het niks, maar ik geef in ieder geval je nummer door.

(Jennefer verdwijnt. Bo stapt naar het voortoneel. Ondertussen gaat Tony op Jennefers plaats zitten. We zien hem in halfduistere belichting en hij belt naar Bo.)

BO : *(haar gsm rinkelt)* Hallo? Ja, met Bo de Graaf. Afspraak aan Brasserie de la Poste. Oké, ik zal er zijn.

(Op het terras van Brasserie de la Poste.)

TONY : Ben jij Bo? Aangenaam. Kom, ga zitten. Wat wil je om te drinken?

BO : Cola.

TONY : (*bestelt aan ober*) Twee cola's. Jennefer vertelde me eergisteren dat je interesse hebt om geld te verdienen. Heeft Jennefer je ook verteld wat je daarvoor moet doen?

BO : Mannen vergezellen naar feestjes en zo.

TONY : Ja. We betalen goed. Weet je, voor een schoolmeisje als jij vind ik zonder problemen klanten. Je ziet er goed uit en ik heb de indruk dat je je netjes kunt gedragen. Hoe oud ben je eigenlijk? Zeventien? Achttien?

BO : Vijftien.

TONY : (*verslikt zich aan zijn cola, maar herpakt zich*) Sommige van onze klanten houden erg van jonge meisjes. Ze zijn bereid om er zelfs veel voor te betalen. Wij betalen goed, maar we verwachten dat je discreet blijft en dat je tegen